

pronto toevallige ontmoetingen

foto Mijntje Wismans

LUXE logeren NAAST HET CACHOT

door Wim Doesborgh

Toen baron De Weichs de Wenne zijn kasteel in Geysteren in de Tweede Wereldoorlog kapotgeschoten zag, moest hij toch wát om weer een beetje op stand te kunnen wonen. Dat werd het achttiende-eeuwse pand naast de kerk aan de Hoofdstraat in Meerlo. Een statig huis uit 1771, dat de oorlog had overleefd, een van de pronkstukken van het dorp.

De baron nam zijn intrek en nam en passant de plaatselijke veldwachter mee die in een achterdeel van het pand, één hoog, mocht bivakkeren. Dat was handig, want rechts naast het pand was een oud bijgebouwtje dat voortreffelijk als gevangenis kon dienen. Elke

snoodaard in Meerlo die de wet met voeten trad, kon door de lokale politiefunctionaris in de kraag worden gevat en dan hier voor een nacht worden opgesloten. De volgende dag zou hij dan worden overgedragen aan het politiebureau in Venray, maar hij had dan toch maar mooi één nacht moeten brommen in het Meerlose cachot.

Vandaag de dag is de kleine oud-gevangenis met zijn omgeving een van de mooiste plekjes van het dorp. Het drukke verkeer dat door de Hoofdstraat jakkert, ziet het niet en ook als voetganger moet je even je best doen, maar als je door de stenen poort rechts van het hotel aan Hoofdstraat nummer 13 kijkt, zie je een van de meest romantische inkijkjes van heel Limburg,

Rechts de oude gevangenis, links de zij-ingangen van de oude woning, daarachter de weelderige natuur van het dorp. En dat alles begroeid met heerlijk groen, fruitbomen en antieke hekken. Het is ook het gebied waar de Pieterpadroute loopt.

Tijd om de eigenares erbij te halen. Het is even zoeken, maar na een belletje bij een van de deuren, krijgen we contact. Trudy Steeghs runt dit huis, evenals, een stuk verderop, het poortgebouw, het bakhuisje en de grote schuur van het voormalige kasteel van Meerlo. Ook heeft ze nog houten huisjes en ingerichte tenten achter het hotel staan voor gasten die 'stoere vakanties' willen. Drukke handel dus.

„We zijn in 2001 hier be-

gonnen met twee bedden, nu kunnen we wel vijftig, zestig personen herbergen”, zegt Trudy. „In deze voormalige gevangenis kunnen de gasten die in de vakantie-woningen of de tenten zitten gebruikmaken van de keuken die we er in hebben gebouwd. Het gebouw is nu onderdeel van het outdoorgebeuren van ons hotel.”

In de stenen poort zat een aantal jaren geleden nog een grote houten deur, zodat niemand het paradijsje erachter kon zien. Die gaat onder het bewind van Trudy zeker niet terugkomen. „Ook stonden hier altijd auto's geparkeerd”, zegt ze. „Door de zaak met een paadje en hekken aan te kleiden, ziet de boel er een stuk fraaier uit. Daar mag iedereen van genieten, dus geen

dichte poort meer aan de Hoofdstraat. Wist je trouwens dat de poort oorspronkelijk niet bij ons huis hoorde? Het was de toegangspoort tot de Franse school. Die stond op de plek waar nu de trappen naast de kerk lopen. Maar als je de situatie nu ziet, zou je zweren dat hij voor ons hotel gemaakt is. Leuk hè?”

Trudy vertelt hoe ze haar droom heeft kunnen waarmaken. Zij, afkomstig uit Melderslo, en haar man Ton de Boer, geboren in Lottum, hadden altijd al een bijzonder gastenverblijf willen runnen. Toen zich deze prachtkans in Meerlo voordeed, gaven ze allebei hun baan op.

„Er moest gigantisch worden verbouwd en gerestaureerd”, zegt Trudy, „maar Ton is een handige man.

Die kan bijna alles zelf.”

Ze leidt ons door verschillende gastenkamers. De woningen met originele plafonds en marmeren harden zijn inderdaad in perfecte staat en ademen de sfeer van deftig vroeger uit.

„We zijn vijftien jaar na de start nog steeds bezig met opknappen, want dit is een gigantische klus. Gelukkig zijn we nu bijna klaar. Ik ben veel met de gasten bezig, dat is heerlijk werk. Maar Ton mist het contact met mensen dat hij vroeger als loonwerker wel had. Daarom werkt hij als veerman. Je treft hem, als je de Maas oversteeft van Arcen naar Broekhuizen.”

Trudy en Ton hebben drie kinderen, dochter Dorris (20) en de tweeling Bart en Bas (18). De dochter zit in *Food and Business*, de zonen zijn chemicus en automonteur.

Volwassen mensen die prima op eigen benen kunnen staan. Maar handenbinder-tjes, toen ze nog klein waren, vertelt Trudy.

„De tweeling werd veertien maanden na de dochter geboren. Zodat je het gevoel had een drieling op tevoeden. Dat was best zwaar, vooral omdat de zwangerschap van de jongens pijnlijk was en ik daar nog lang last van heb gehad. Pas later ging het een stuk makkelijker en kon ik alle aandacht geven aan de opbouw van dit gastenverblijf.”

Trudy is intussen dik tevreden over de klandizie. Het hele jaar is er een goede bezetting. En ze kan aan gasten regelmatig haar favoriete workshop geven: hoe je de perfecte barbecue maakt. „Jawel”, zegt Trudy, „het is weer het seizoen ervoor.”